

Les escales com pot

Diu el poeta Joan Margarit que l'edat no priva pràcticament de res perquè, en aquesta vida, tothom acaba pujant les escales com pot. Del que es tracta és de saber de quina manera podem pujar-les més fàcilment. Publiquem en aquest número de la *Revista de Girona* un dossier que no té res a veure amb l'edat, però sí en canvi amb projectes que, si més no en els seus inicis, són aparentment modestos: els petits festivals d'art, de cinema, de música, de literatura i de teatre que fem a les nostres comarques, alguns, organitzant-los; d'altres, la majoria —ben entès: la majoria minoritària— participant-hi.

Jordi Dorca ha coordinat aquest dossier sobre els petits festivals. Hi han escrit ell mateix, Xavier Castellón i David Santaaulària. Dorca, a més, resumeix molt bé els objectius que s'han proposat en el text que ha escrit com a introducció del dossier: «De tots és coneguda la fama que la Costa Brava ha adquirit els darrers anys com a focus de festivals musicals, així com la idea de convertir Girona en una ciutat de festivals. En aquest dossier, però, tancarem el nostre objectiu i precisarem més la nostra mirada cap als petits festivals que farceixen el nostre territori i que formen una gran xarxa cultural».

En el cas dels festivals de què es parla en el dossier, ser petit, d'entrada, no té res a veure amb l'edat. Hi ha festivals que a poc a poc van fent-se grans. Depèn de l'encert, de la resposta de la gent, de les possibilitats logístiques i econòmiques. Com és ben sabut, però, la majoria no creixeran mai. Molts ni tan sols no arribaran a consolidar-se. Ser un petit festival, doncs, té a veure amb saber fer les coses i, per tant, amb saber pujar les escales de la millor manera que es pot.

Últim número de la *Revista de Girona* de l'any 2016. Escrivim aquestes ratlles pocs dies després de l'última gran manifestació del darrer 11 de Setembre. També nosaltres hem estat expectants per saber quins resultats hi haurà el 27-S. Hagin anat o no hagin anat a la Via Lliure de la Meridiana, tots sabem també que aquest país l'hem anat fent entre tots, pujant les escales de la millor manera que hem pogut i sabut, d'acord amb les nostres possibilitats i amb les nostres limitacions, però també seguint les nostres il·lusions, les nostres conviccions i aportant-hi tot el nostre coratge.

Si se'n permet, també tenint presents les nostres possibilitats i les nostres limitacions, els nostres encerts i les nostres errades, número rere número, any rere any, anem publicant cadascun dels diferents exemplars de la *Revista de Girona*. I, com tots aquells petits festivals de què ens parlen en el dossier, tenim la pretensió de ser útils a la societat a què ens dirigim i tenim la voluntat de posar el nostre gra de sorra per tal que sigui un xic millor, una mica més diversa i una mica més culta i lliure. Conscients que altres mitjans —més de masses i més generalistes i amb més possibilitats que no el nostre— informen i informaran amb prou encert d'aquells fets més mediàtics i d'aquella gent més coneguda, des dels nostres orígens a la *Revista de Girona* hem volgut informar de fets, temes i gent de què aquells altres mitjans no parlen. No perquè siguin gent, fets o temes menys importants, sinó perquè no tenen una projecció prou general o majoritària. És per això, doncs, que publiquem en aquest mateix número un reportatge sobre els micropobles gironins, que ha escrit la Nadeia Balsalobre; un article sobre trenta-tres gironins que van estudiar a l'Escola del Treball o unes biografies sobre el pare Bernardo Recio —un jesuïta que ben pocs dels nostres lectors coneixeran— i d'Antoni Boxa, un alcalde com tants altres hi ha hagut a la ciutat de Girona. Però no perquè siguin menys coneguts pensem que no valgui la pena parlar-ne.

En aquest mateix número, a qualsevol dels altres números de la *Revista de Girona*, trobaran altres articles que van en aquest mateix sentit. I si això és així és perquè és així tal com ho volem el Consell, el comitè i la gran majoria dels col·laboradors de la *Revista de Girona*. Comptem que també els nostres lectors. Cadascú, sí, en aquesta vida puja les escales com pot. Però també cada publicació, amb els seus col·laboradors, el seu Consell i els seus lectors, tria les escales que puja.

>> Inauguració de la Biennial d'Art de Girona 2013 a la Casa de Cultura de Girona.

Foto: Pere Duran.